TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Urkinta työväenjärjestöissä

Federated Pressin kirjeenvaihtaja kirjoittaa artikkelisarjan tehdäkseen tunetuksi erään salapoliisina toimineen tunustukset siitä, millä tavalla urkinta työväenjärjestöissä tapahtuu ja kuinka laajaperäiseksi tämä tsaarinaikainen venäläinen järjestelmä "vapaissa" Yhdysvalloissa on kehittynyt.

Woodrow Wilson valittaa eräässä kirjassaan sitä, että Amerikan lait eivät ole soveltuvia nykyisiin oloihin ja että on huomattavissa suurta levottomuutta ja kykenemättömyyttä asioiden oikealla tavalla järjestämiseen. Ja kun kansa on kykenemätön hoitamaan asioitaan, niin tulee liukaskielisiä henkilöitä, jotka villitsevät joukkoja ja käskevät ihmisiä seuraamaan itseään ja kun ihmiset sitte lähtevät tällaisten jälessä, niin he joutuvat turmioon.

Siltä se näyttää. Mutta ketä ovat nämä liukaskieliset. Wilsonin kirjassa tarkotetaan niillä työläisten kiihottajia, punaisia agitaattoreita.

Nekö ne nyt ovat, jotka villitsevät ihmisiä. Nekö ne nyt terroriseeraavat "oikeistokäsitteitä" ja "kansan moraalia". Mr. Bailin paljastukset vastaavat kysymykseen kaunissanaisemmin ja selvemmin.

"Maassa on salaisia järjestöjä, salainen vallankumouksellinen liike bolshevismia, i. w. w:läisyyttä, sosialismia ja anarkismia". "Hävittäkää kaikki tämä" kirkuvat porvarit.

On työväenliikettä, vaikka rehennellä sen laajuudella ja voimalla ei voi. Pientä se on ja mitätöntä.

Mutta on olemassa todellisia salaisia järjestöjä, suuria salaliittoja, todellisia kansakunnan terroriseeraajia, jotka ovat maanlaajuisia, miljoonien dollarien pääomilla ja määräävällä valtiollisella ja taloudellisella vallalla varustettuja. Nämä salaliitot ovat kapitalistien yhdistyksiä, trustien muodostamia liittoja ja politiikkojen johtamia koplakuntia työväenluokkaa vastaan, työläisten kurissapitämiseksi, jotta Amerikan työväenluokan riistäminen voisi jatkua.

Wilson valittaa, ettei maan lait vastaa nykyisiä olosuhteita. Mitäs sillä väliä on. Voihan urkkija toimia vaikka ei olisi yhtään lakia ikinä säädetty tässä maassa. Urkkija keksii juttuja, valehtelee ja rakentaa alhaisen ihmisluonteen esittämille todennäköisyyksille kokonaisia uusia maailmoja ja käskee poliisin ottaa vaarallinen kiinni ja sysätä linnaan.

Mutta anarkistisessa, laittomassa yhteiskunnassa emme kuitenkaan nyt elä. Lakien kautta on säännöstelty yhteiskunnallinen elämä ja niiden peruste pitäisi olla avoimessa ja rehellisessä ihmisten toisiinsa suhtautumisessa. Kapitalistisellakin yhteiskunnalla on joitakin lainmukaisuuksia, joista sen täytyy kiinni pitää niin tuotannollisessa kuin poliittisessakin elämässä.

Yhdenvertaiselle lain periaatteelle pitäisi Amerikan tasavallan perustautua.

Mutta esittäkääpä urkkija, joka kaiveleisi öljytrustin, terästrustin, tai jonkun muun trustin toimintaa ja politiikkaa. Toimivatko tuhannet Bailin'it saadakseen selville kuinka puutavarakapitalistit ovat salaliitossa pettääkseen hallitusta veroissa, kuinka laivanrakentajat ovat urakoilla kavaltaneet kansan varoja miljoonia, kuinka sotatarvetehtailijat ovat kiskoneet ylimääräistä voittoa, kuinka elintarvevarastokauppiaat ovat keinotelleet työläisten puutteella itseilleen miljoonia j. n. e.

Mutta oikeusosaston voimat eivät riitä näiden asioiden selville saamiseksi.

Eipä ole näkynyt merkkiä siitä, että olisi vääristelty sähkösanomia, kirjotettu kirjeitä jonkun tuollaisen salaliitossa olevan trustikapitalistin nimellä Ei ole viritetty träppejä niiden eteen. Ei käytetä salapoliisin merkillisiä taitoja, seikkailukokemuksia, jotta maan suurimmat pahantekijät saataisiin kiinni. Ei tietystikään. Jumala on antanut urkkimistaidon ihmisille siitä syystä, että voitaisiin hävittää työväenjärjestöt ja voitaisiin estää työläisten toiminta olosuhteisiin parannuksia hankkimiseksi silloin kun maassa on kolme miljoonaa työtöntä.

Tapahtuisi aurinkokunnan räjähdys ja tulisi maailman loppu, jos amerikalainen salapoliisi ottaisi kiinni maanviljelijän viljalla kenottelevan huijarin, tai elintarpeita myrkyttävän roiston, joka kaikkea tätä tekee saadakseen lisää voittoa. Mutta maailman järjestykseen kuuluu, että urkkija pitää olla toimessa jos jollakin paikkakunnalla on piiskuinen työläisjoukko kokoontunut keskustelemaan ja mielipiteitään vaihtamaan jostakusta yleisestä yhteiskunnallisesta asiasta tai valtiollisesta kysymyksestä. Siellä pitää olla trustien palkkaama provokaattori livertelemässä ja livertelemassa sekä ylyttämässä työläisiä träppiin, jotta ne voitaisiin karkoittaa tai sulkea linnaan.

Yhden opetuksen kaikki tämä kuitenkin antaa, ja se on: kavahda urkkijaa, varo sitä.

Varokaa provokaattoreita. Monissa kaupungeissa ovat unionistit viime aikojen paljastuksien johdosta tarkistelleet joukkojaan ja paljon on unioissa toimivia urkkijoita joutunut tielle. Mutta yhä niitä on. Urkkija kuuluu taantumuksellisen järjestelmän aseisiin. Jokainen hukkuva järjestelmä joutuu turvautumaan niihin. Jokainen kuoleva luokka käyttää taistelussaan rikosta ja petosta salatakseen henkisen kurjuutensa ja kurjan moraalinsa.

PUOLAN JA VENÄJÄN RAUHA

Puolan ja Neuvosto-Venäjän välillä on vihdoinkin solmittu virallinen rauha. Puolan ja Neuvosto-Venäjän väliset suhteet ovat olleet selvemmin kuin mikään muu mittapuuna kahden maailman, nimittäin työläisten maailman ja kapitalistisen maailman voimien arvioimisessa.

Liittolaismaiden imperialismi oli usealla eri tavalla yrittänyt kukistaa Venäjän työväenvallan. Muistammehan Koltshakin, Denikinen, Judenitshin, y. m. hyökkäyset. Maailman työväen voima osottautui tässä taistelussa voimakkaimmaksi. Imperialismi ei kuitenkaan tappiotaan tunnustanut. Se keskitti toimintansa uuteen yritykseen. Puola osottautui parhaimmaksi "kiilaksi". Olihan Puolalla "vanhaa hyvää mainetta", muistoja entisistä vapaustaisteluista Venäjää vastaan. Maantieteellisen asemansa puolesta se sopii parhaiten. Voimia tosin puuttui, mutta siitähän huolehtisi liittolaismaiden imperialismi.

Puolan porvaristo tosin pelkäsi. Mutta se oli kahden tulen välissä. Maa oli kaaostilassa. Ulkomaista taloudellista apua rahan, koneitten, raaka-aineitten, y. m.- muodossa tarvittiin. Työväestö oli levotonta. Lakkoliikkeitä. Vallankumousvalmisteluja. Ja naapurina punainen, vallankumouksellinen Venäjä, jonka pelkkä olemassaolo oli omiaan voimistuttamaan Puolan vallankumouksellisen työväestön toimintaa.

Puolan porvaristolla oli toiseltapuolen pakko pyytää ulkomailta apua liittolaisimperialismin määräämillä ehdoilla. Ja näitä ehtoja oli ennenkaikkea sotaan ryhtyminen Neuvosto-Venäjää vastaan. Toiselta sisäisen kriisin johdosta porvaristo katsoi ainoaksi pelastukseksi sodan sotalakeineen, "isänmaallisine" kiihotukseineen j.n.e.

Sota puhkesi Puolan ja Neuvosto-Venäjän välillä siitä huolimatta, että Neuvosto-Venäjä halusi rauhaa, voidakseen laajaperäisesti järjestää maan taloudellista elämää. Sota osoitti Venäjän olevankin voimakkaamman kuin mitä odotettiin. Venäjän punainen armeija tunkeutui eteenpäin.

Punaisen armeijan voittoja ei käytetty imperialististen tarkotuksien ajamiseksi, — pakosta, puolustuksekseenhan Venäjän työläiset tätä sotaa kävivät. Uudelleen Venäjä esitti rauhaa. Voittajan aseilla. Liittolaismaiden imperialismi ei vieläkään tahtonut tunustaa voimattomuuttaan. Puolan porvaristo tunsi voimattomuutensa, olisi jo taipunut rauhaan, mutta imperialistinen isäntä komensi renkiään kaikella vieläkin rauhaa vastustamaan. Mutta tuli pakko aselepoon. Varsinaista virallista rauhaa viivyteltiin. Milloin milläkin tekosyyllä.

Nyt rauha on virallisesti solmittu. Se todistaa liittolaismaitten imperialismin heikentymistä, liittolaismaiden valtiotaidon karilleajamista. Rengit eivät enää noin vain totele. Hakevat jo itse omaa tietä, parasta mahdollista ulospääsyä siitä sekaannuksesta johon joutuivat. Imperialistinen isäntä yritti vielä uusia "yhtymiä". Puhuttiin "sotaliitosta" Puolan, Rumanian, Unkarin, y. m. välillä. Mutta mitäpä niistä kauniista puheista. Tekojahan olisi kaivattu ja niitä imperialistinen isäntä ei enää kyennytkään tekemään. Ei ainakaan helpottavia, vaan yhä syvempään kuiluun ajavia. Ja Puolan porvaristo taipui "punaiseen vaaraan". Rauha allekirjoitettiin.

On siis uusi tilanne. Kukaan ei kuitenkaan erehdy tämän tilanteen suhteen. Punainen Venäjä ja Valkoinen Puola ovat sovittamattomassa ristiriidassa toistensa kanssa. Eikä siinä tarvitse olla ennustajakaan, joka oivaltaa kumpiko puoli lopullisesti on suoriutuva voittajana. Nyt vain on "virallinen väliaika". Se voimistuttaa Neuvosto-Venäjää ja myös Puolan vallankumouksellista työväestöä. Puolan porvaristo siinä heikkenee, imperialististen isäntiensä rinnalla. Mutta eihän muutakaan ulospääsyä enää ollut. Kapitalistinen järjestelmä niin Puolassa kun yleismaailmallisessa merkityksessäkin ajautuu yhä syvemmälle pohjattomaan suohon.

TYÖTTÖMIEN TOIMINTA

Työttömyydestä kärsii kolme miljoonaa Amerikan työläistä sen uhrautuvaisuuden, ponnistuksen ja pidättäväisyyden palkkana, jota työläiset ovat osottaneet viime vuosien aikana. Työttömyys on seurauksena siitä vilkkaasta liikeajasta, mitä sota ja sotateollisuus synnytti maassa. Työttömien asema on nyt yhtä kurja ja kurjempi kuin entisten pulien aikana. Se johtuu elintarpeiden kalleudesta. Nyt eivät työttömät ole tilaisuudessa saamaan kuin viisikymmentä prosenttia ravinnosta sillä rahasummalla jolla he kykenivät elättämään itsensä viime paniikin aikana.

Tästä syystä nykyinen työttömyys on tuskallisempaa ja työväestöön ankarammin koskevaa kuin mikään paniikki tätä ennen. Eikä näin ole asianlaita vaan Amerikassa, mutta kaikkien Länsi-Europan maiden työläiset ovat samassa kadotuksessa. Siellä työttömyys on yhtä huutavaa ja yhtä tuskallinen.

Mutta senpä takia nykyinen maailman kriisi, työttömyys, saattaa siellä myöskin työläiset toimintaan. Lontoon työttömät kokoontuvat, järjestyvät ja toimivat joukkovoimalla saadakseen itselleen välttämättömimpiä elinmahdollisuuksia. Samoin tekevät monien muiden kaupunkien työläiset.

Työttömien toiminta on tässäkin maassa huomattavissa. Työläiset eivät enää tyydy vain almujen anoiluun ja soppalinsassa "jonottamiseen". Viime vuodet ovat kasvattaneet työläisjoukkoihin itsenäisyyttä. Työläiset tuntevat arvonsa ja käsittävät kapitalismin maailmanhistoriallisen rikoksen kaikessa laajuudessaan. Ja siksipä työttömät työläiset ympäri maata, kaikissa huomatuimmissa kaupungeissa pitävät kokouksia, toimeenpanevat kulkueita ja pyrkivät järjestymään. Työttömien komiteat esittävät työnteettäjille ja kaupunkien hallinnoille vaatimuksia. Ovatpa esim. Vancouverissa, B. C., työttömät osottautuneet hyvin aktiivisiksi taistelussa puutavaraparooneja vastaan, jotka pyrkivät työpäivän pidentämiseen ja palkanalentamiseen mainitun teollisuuden alalla. Työttömien kokouksia pidetään tiheään ja toimeenpannaan mahtavia katukulkueita. Monissa muissa lännen kaupungeissa toimitaan samaan suuntaan.

Vanha kansainvälinen ammattiyhdistysliitto

Vanha ammatillinen Internationale oli tulos niistä kansainvälisistä kokouksista, joita silloin tällöin pidettiin eri maiden ammatillisten järjestöjen kesken ja joissa tuli todetuksi kiinteän kansainvälisen yhteistoiminnan tarpeellisuus. Alote näiden kokousten pitämiseen on lähtenyt Ranskan ja Englannin Ammattijärjestöjen taholta, joille se oli ominaista siksi, että ne tahtoivat pitää ammattijärjestöt itsenäisinä poliittisesta työväenliikkeestä. V. 1900 pidettiin Pariisissa kansainvälinen ammattijärjestöjen edustajakokous, jossa olivat edustettuina Ranskan, Englannin, Sweitsin, Norjan, Belgian ja Italian ammattiyhdistysten edustajat. Saksa oli vielä poissa, koska ei katsonut vielä olevan edellytyksiä saada aikaan mitään varsinaisia sääntöjä ja päätöksiä taloudellisia taisteluja varten. Heidän mielestään oli toistaiseksi tyydyttävä kansainvälisiin sosialistikokouksiin, joiden yhteydessä voidaan mukavasti pitää eri ammattiryhmien neuvottelukokouksia. Tässä kokouksessa oli esillä kansainvälisen sihteeristön peustaminen, mutta päätöstä ei vielä syntynyt. V. 1901 pidetyssä neuvottelukokouqsessa ei vielä myöskään tullut puuhasta mitään, vasta vuotena 1902 Stuttgartissa pidetyssä ammattiyhdistysten edustajakokouksessa tuli päätös kansainvälisen sihteeristön perustamisesta ja uskottiin sihteeristön muodostaminen Saksan ammattiyhdistysten keskuskomitealle. Sen tehtävänä oli "toimittaa tilastoa eri maiden ammatillisesta työväenjärjestämisestä, koota yhdistymisoikeutta koskevia aineksia, sekä välittää avun pyyntöjä suurempien, työläistaistelujen aikana. Milloin ulkonainen avustus kävi tarpeelliseksi oli asianomaisen maan Ammattijärjestön tehtävä sjitä esitys kansainväliselle sihteeristölle, jonka tehtävä supistui sitten siihen, että tiedotti esityksen liittyneille järjestölle ja välitti mahdollisesti kertyneet varat taistelussa oleville. Avustus oli vapaehtoinen. Kokouskulut suoritti sillä kertaa Saksan ammattijärjestö.

V. 1903 Dublinissa, Irlannissa, pidetyssä kokouksessa muutettiin edellisistä sihteeristön päätöstä siten, että asetettiin erityinen kansainvälinen sihteeri ja tähän toimeen valittiin Garl Legien. Hänen tuli koota vuosittain eri maista kertomukset ammatillisen liikkeen tilasta ja toimittaa niiden perusteella kansainvälinen kertomus ammattiyhdistystoiminnasta, samoin jäi hänelle lakkoavustuksen välittäminen. Tämän kokouksen päätös kansainvälisten suhteiden järjestämisestä oli seuraava:

"Huomaten eri maiden ammatillisten järjestöjen keskisten siteiden lujittamisen välttämättömyyden sekä että tämä parhaiten voitaisiin toteuttaa lähemmin tutustumalla eri maiden liikkeiden edistyksiin, sopivat tässä neuvottelusa edustetut järjestöt siitä, että vuosittain lähetetään kokouksen sihteeristölle kertomus asianomaisen maan liikkeestä; näiden kertomusten tulee rajoittua tosiasiain mainitsemiseen. Sihteeristön tulee painattaa nämä kertomukset ja lähettää kaksi kappaletta kullekin järjestölle.

Lakoissa ja suluissa joissa avustusta saadaan toisten maiden Ammattijärjestöiltä, tulee Ammattijärjestöjen sihteerille lähettää joka viikko kertomus taistelun kulusta."

"Kokous valitsee Ammattijärjestöjen kansainvälisen sihteerin, jonka tulee pitää yllä eri maiden Ammattijärjestöjen keskistä yhteyttä ja valmistella niistä vuosittain saapuneet kertomukset, sekä julaista nämä kertomukset virallisilla kielillä (englannin, saksan, ranskan).

Jos joku Ammattijärjestö suuren työtaistelun johdosta anoo avustusta, tulee kansainvälisen sihteerin lähettää kaikille Ammattijärjestöille kehoitus sellaisen antamiseen.

Ammattijärjestö joka esittaa sellaisen avustusanomuksen, liittäköön siihen selonteon, josta täytyy mainita:

a) lakkolaisten luku sekä ammatissa työskentelevien luku;

b) kysymyksessä olevassa ammatissa järjestyneiden työläisten luku;

c) omasta maasta kootun avustuksen suuruus.

Avustussummat ovat lähetettävät suoraan avustettavalle järjestölle, mutta on tämä velvollinen lähettämään kansainväliselle sihteerille kertomuksen kaikista menoista taistelussa sekä apumäärästä eri maissa."

Tästä pääasiassa selviääkin internationalen silloinen luonne. Vielä v. 1905 Amsterdamin kongressissa päätettiin, että näiden kongressien käsittelyn "ulkopuolella ovat kaikki teoreettiset sekä sellaiset kysymykset, jotka koskevat ammattiyhdistysliikkeen suuntaa ja menettelytapoja yksityisissä maissa."

V. 1907 Kristianiassa pidetyssä kansainvälisessä kongressissa lisättiin kansainvälistä solidaarisuutta, josta tehtiin seuraavanlainen päätös:

"Kokous katsoo, että sellaisten liittojen jäsenet, jotka ovat yhtyneet oman maansa Ammattijärjestöön, kun he matkustavat toiseen maahan ja näyttävät eroilmoituksen entisestä järjestöstään, ovat otettavat sikäläisen järjestön jäsenyyteen.

Mikäli muita sopimuksia ei ole olemassa asianomaisten ammatillisten järjestöjen kesken, ovat voimassa seuraavat siirtymistä koskevat määräykset:

a) Aikaisemmassa järjestössä suoritettu sisäänkirjoitusmaksu lasketaan siirtyvän hyväksi. Jos uudessa järjestössä olisi korkeampi sisäänkirjoitusmaksu kuin vanhassa, niin voidaan jäseneltä vaatia eroituksen suorittamista.

b) Avustusvaatimuksiin ja muihin etuihin nähden lasketaan siirtyvälle hyväksi hänen aikaisemmassa järjestössä suorittamiensa verojen summa, kuitenkin niin, että missään tapauksessa ei jäsenyysaikaa lasketa pitemmäksi kuin mihin suoritetut maksut todella myöntävät.

Läsnäolevat edustajat sitoutuvat omien maittensa järjestöjen ensi kokouksessa esittämään ja hyväksyttäväksi puoltamaan näitä siirtymismääräyksiä."

Ja edelleen:

Kokous lausuu niille työläisille ja työryhmille tuomionsa, jotka työtaistelujen sattuessa ryhtyvät lakonrikkurien työhön vieraissa maissa. Kun useampien maiden työnantajat ja kapitalistit käyttävät nykyään palveluksessaan toisten maiden työvoimaa, kehoittaa kokous Ammattijärjestöjä kiinnittämään erikoisesti huomionsa tähän kysymykseen ja, jos mahdollista, tulee sen maan järjestön, josta lakonrikkojat tulevat, saattaa heidän nimensä julkisuuteen. Muutoin kohdeltakoon sellaisia työläisiä samalla tavalla kuin oman maan rikkureitakin."

Viimeinen kansainvälisen ammattiyhdistysliiton kokous pidettiin Zurichissä v. 1913 (seuraava aijottiin pitää San Franciscossa, Amerikassa, 1915, mutta jäi pitämättä sodan tähden). Aivan viimeiseen asti toimi liitto pääasiassa sillä pohjalla kuin edellä on selostettu, mutta käsiteltiin sen viimeisessä kokouksissa osaksi poliittisiakin kysymyksiä. M. m. v. 1915 kokouksessa hyväksyi kokous yksimiilisesti ruotsalaisten ehdotuksen lausunnoksi ylityön poistamiseksi ja 8 tunnin työpäivän lailla määräämisestä. Lausunto kuului:

"Kokous kehottaa eri maiden eduskuntien työläisedustajia kaikkialla, missä se ei vielä ole tapahtunut, tekemään tai uudistamaan heti lakiesityksen, jossa kielletään yötyö katkilta niiltä ryhmiltä ja niiltä teollisuusaloilla, joilla ja joissa pakooittavat syyt eivät sitä välttämättä vaadi, sekä myöskin lakiesityksen lakimääräisen kahdeksantunnin työpäivän käytäntöönsaattamisesta.

Jotta voitaisiin seurata tämän kysymyksen käsittelyä eri maiden lainsäädäntölaitoksissa kehoitetaan kaikkien yhtyneiden Ammattijärjestöjen toimikuntia vuosikertomuksissaan Kansainväliselle sihteeristölle selostamaan näiden alotteiden käsittelyä maittensa eduskunnissa."

Liiton sihteerinä toimi loppuun asti C. Legien, ja kaatiu liitto sodan alussa kuten 2:nen internationalekin. Sen johdossa olleet Saksan Ammattiyhdistysliikkeen johtajat yhtyivät verikenraalien kuorossa laulamaan: "Sota voittoisaan loppuun". Eivät yrittäneetkään mitään vastarintaa sodan estämiseksi.

Saksan ammattiliittojen johto piti nim. elok. 2 p:nä 1914 kokouksen Berliinissä, jossa tilaisuudessa koko ammatillinen liike tosiasiallisesti sidottiin hallituksen sotapolitiikkaan. Ammattiliikkeen johto nim. päätti:

1) poistaa kaikki silloiset työriidat,

2) kieltää ammattiyhdistyksiä aloittamasta uusia palkkaliikkeitä,

3) asettaa ammattiliittojen rahavarat ja hallituskoneistot yhteiskunnallisen huollon palvelukseen.

Mutta ei siinä vielä kyllin, että työläiset jäivät koko sodan ajaksi työnantajien täydellisen mielivallan alle, Ammattiliittojen johdon elok. 2 p:nä ottama kanta ratkaisi myös lopullisesti sosialidemokraattisen valtiopäivämiesryhmän kannan. Kun se elok. 3 p:nä määräsi kantansa sotaan, olivat sen useimmat jäsenet, ollen läheisissä suteissa (samoja henkilöitäkin) Ammattiliittojen johtoon, sidottuja edellisenä päivänä tehtyyn päätökseen. Valtiopäiväryhmän kanta tuli siis yhdenmukaiseksi ammattiliittojen hyväksymän kannan kanssa.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

SUOMALAISTEN TOIMINTA VENÄJÄLLÄ

(Jatkoa)

Samalla kun kapitalismi rappeutuu, samalla kun sen antamat edut työläisille päivä päivältä vähenevät, samalla neuvostotalous vahvistuu ja nousee sitä seuraavine etuineen. Nämä seikat tulevat kaikesta valheesta ja peittelemisestä huolimatta kaikkialla proletaaristen joukkojen tietoon, vakuuttamalla näitä yhä syvällisemmin proletaarisen vallankumouksen välttämättömyydestä ainoana pulasta selviytymisen keinona. Tämä hetki ei ole kuitenkaan vielä koko maailman käsittävässä mittakaavassa käsillä. Sen tähden on maailmanvallankumouksen etujoukon, Venäjän proletariaatin, tällainen tilanne otettava lukuun ja se oikein ymmärrettävä. Sen ei ole käsitettävä tilannetta alistumisena, vaan sen hyväkseen käyttämisenä. Pääoma on edelleen koko maailmassa voitonhimoinen. Mutta sen voitonmahdollisuudet ovat pulan vuoksi nyttemmin pienentyneet. Sen tähden se hakee uusia mahdollisuuksia. Tämä yleisen maailmantilanteen seurauksena ovat kaikkien maitten kapitalistit nyttemmin kiväärinpiippujen sijasta kääntäneet nenänsä tänne päin. Venäjä on pakottanut naapurinsa monilin rauhansopimuksiin. Niitten takana oleva suurvallat parhaillaan miettivät, miten päästä kauppasuhteisiin Neuvosto-Venäjän kanssa.

Neuvosto-Venäjän aseman valtiollinen ja sotilaallinen lujittaminen on johtanut siihen, että Englannin ministeri on ollut pakoitettu ilmoittamaan parlamentissa, kauppasuhteita koskevain neuvottelujen uhatessa katketa, että hän kaikesta huolimatta omalla uhallansakin aloittaa kauppasuhteet Neuvosto-Venäjän kanssa. Kauppiaat käyttävät nyt jo tilannetta hyväkseen. Räävéliin on kutsuttu erilaisia tavaroita. Manchesterin verkatehtaat ovat sopineet kauppoja kahden miljoonan punnan edestä. Muurmannissa puretaan parhaillaan suuria hiililasteja. Belgiassa ja Italiassa on käynnissä voimakasta painostusta asianomaisiin hallituksiin kauppasuhteitten aloittamiseksi Neuvosto-Venäjän kanssa. Martensin karkoituksesta huolimatta jatkuvat kauppasuhteet Amerikan kanssa. Ei ole oltava kuitenkaan liian toivorikkaita ulkomaiseen kaupankäyntiin nähden, sillä ei sillä vielä Venäjää pelasteta, eikä sen taloutta kuntoon saateta. Ne ovat vain pienenä apuna sosialistisen yhteiskunnan kuntoonsaattamisessa. Omasta toiminnastamme, kaikkien omain voimaimme keskittämiseksi ja oikein käyttämisestä riippuu kehitys sekä se, että valtio pääsee kommunistiseen yhteiskuntaan.

Samaan aikaan kuin taloudelliset suhteet kapitalistisen maailman kanssa välttämättömyyden pakolla uudistuvat, samalla Neuvosto-Venäjän valtiollinen vaikutus kasvaa. Kaukaisen Aasian kansojen silmät, jotka ennen olivat kohdistuneet piiskaajaan, suuntautuvat nyt Moskovaa kohti; kaikkien sorrettujen kansallisuuksien mielet ovat toivorikkaasti kohdistuneet Neuvosto-Venäjään. Ne tietävät, että Venäjän työläinen ja työtätekevä talonpoika ei halua sortoa, ei tahdo, että mikään kansallisuus käyttäisi asemaansa toista kansallisuutta riistääkseen. Niinpä ovat Turkin kansalliset porvarilliset ajattelevat puolueet kohdistaneet politiikkansa liittoon Neuvosto-Venäjän kanssa ententen imperialismia vastaan sen vuoksi, että niillekin on käynyt selväksi Venäjän työtätekeväin pyrkimys auttaa sorrettuja kansallisuuksia siitä huolimatta, ettei Turkin kansallinen liike ole proletaarista tarkoitukseltaan, vaan historiallisen edistykseen perustuvaa. Kaukaisessa Idässä neuvostovalta vahvistaa asemansa Japania ja sieltä käsin tunkeutuvaa imperialismia vastaan Kiina on parhaillaan käymässä neuvotteluja Kaukaisen Idän tasavallan kanssa, mikä asiallisesti merkitsee neuvotteluja Neuvosto-Venäjän kanssa. Neuvottelujen tarkoitus on lopettaa entisen tsaari-Venäjän luomat väkivaltaiset suhteet ja päästä rehelliseen naapuruussopuun molempain suurten valtain välillä, sekä siten tehdä mahdottomaksi Japanin imperialismille iskeytyä siihen väliin.

Työläis- ja Talonpoikais-Venäjän työtätekeväin kanssa olemme iloisia ja ylväitä siitä, että me yhdessä Europan, Amerikan ja Aasian köyhälistöjen välillisellä myötävaikutuksella olemme yhteistyöllä pystyneet luomaan maailman tilan, joka takaa lopullisen voiton ja ensi sijassa Neuvosto-Venäjän kaikinpuolisen kehittymisen ja vahvistumisen. Mutta älkäämme kuitenkaan jättäkö laskuista pois mahdollisuuksia, jotka saattavat sittenkin olla edessämme. Voimme olla varmoja siitä, että imperialismi ei koskaan lakkaa käyttämästä kaikkia sillä vielä olevia keinoja lopullisen romahduksensa pitkittämiseksi, vastakumous ei lakkaa haaveksimasta voittoa, porvaristo koskaan toivomasta järkkyneen asemansa ennalleen vahvistumista. Kansainvälinen imperialismi ei luovu myöskään haaveksimasta, että se lopultakin tukahuttaa veriin bolshevismin ja väkivoimalla katkaisee työläisten vallan kehittymisen, tehdäkseen siitä säälimättömän lopun. Me olemme asein kukistaneet kymmenet vihollistemme hyökkäykset ja siten saaneet mahdollisuudeen ryhtyä uuden luomistyöhön. Mutta luodessamme on meidän pidettävä asetta kädessä kuten entisajan juutalaiset Jerusalemiaan rakentaessaan pitivät muurauslastaa toisessa ja asetta toisessa kädessään. Koltshakin, Denikinin, Wrangelin y.m. senkaltaisten kärsimistä tappioista huolimatta elvät näiden seuraajat ja hengenheimolaiset ole lakanneet suunnittelemasta uusia hyökkäyksiä. Parhaillaan liikkuu ympäri Europan niitä, jotka valmistelevat uutta hyökkäystä Neuvosto-Venäjää vastaan. Tällaisina ylyttäjinä ja vaikuttavimpina johtajina ovat ne vastakumoukselliset kenraalit y. m., jotka ovat lähteneet karkuun Venäjältä. Nämä ne etumaisina ovat nuuttelemassa Varsovassa, Parisissa, Lontoossa, New Yorkissa ja Helsingissä. Tosin Wrangelin kukistumisen jälkeen ovat näitten osakkeet laskeneet hyvin huonoiksi. Kenraalit kärsivät nälkää, puutetta ja muuta kurjuutta. Englanti ei avusta niitä enää rahoilla, Italia niitä vieroo-, Ranska ei ota näitä kerjäläisiä niskoillensa. Ne ovat aseellisen kukistumisensa jälkeen käyneet tarpeettomiksi. Kymmenet ja sadat kenraalit ja professori ovat paljoa mitättömämpiä kuin lyödyn Wrangelin sotajoukon jälelle jääneet sotilastähteet. Ranskan pääesikunta harkitsee, kuinka näitä viimemainittuja voitaisiin hoidella tulevaa hyökkäystä varten. Samalla se suunnittelee ensi keväänä tehtävää uutta hyökkäystä tai miten näillä tähteillä voitaisiin kukistaa liikennetyöläisten lakkoja, jotka tarkoittavat sotajoukkojen siirtelemisen estämistä mahdollisten sotien sattuessa. Siten saamme olla vakuutettuja, vaikka tuhansia rauhan- ja kauppasopimuksia solmittaisiin, että imperialistit tulevat salaisesti ja julkisesti tukemaan kaikkinaisia yrityksiä, jotka tarkoittavat Neuvosto-Venäjän sisäisen elämän ja sen ulkoisen aseman häiritsemistä. Näitä seikkoja tulee Neuvosto-Venäjän työläis- ja talonpoikaisvallan ja sen rinnalla työtätekeväin johtavan puolueen, kommunistisen puolueen, pitää tarkasti silmällä.

Neuvostojen 8:s Edustajakokous on keskittänyt huomionsa taloudellisen rakennustyön voimaperäisyyteen, hahmoitellut sille ääri- ja suuntaviivat sekä pyrkinyt työtätekeväin joukkojen voimien kokoamiseen tämän rakennustyön hyväksi. Mutta samalla on se painostanut sitä, että työtätekevän Venäjän tulee olla jatkuvasti ase kädessä vihollisia vastaan. Punaarmeijasta lasketaan puolet aseista, vapautetaan tuottavaan työhön, mutta toinen puoli jää vartiopaikoilleen. Hajalleen laskeminen suoritetaan asteittain, sikäli kuin ulkonaiset olosuhteet sen tekevät mahdolliseksi. Tietysti työtätekevälle kansalle itselleen olisi mitä toivottavinta ja talouselämän elpymiselle välttämättömintä, että kaikki aivot ja kädet saataisiin yhteiseen työhön. Mutta pakottava todellisuus puhuu toista. 8:s edustajakokous on samalla ryhtynyt myöskin toimenpiteisiin armeijan taistelukyvyn kohottamiseksi. Parhaillaan koossa olevalle konferenssillemme tov. Rovion esittämissä ponsilausessa tähdätään samaan päämäärään, proletariaatin taistelukuntoisuuden ja sisäisen lujuuden kohottamiseen, sen sisäisen rakenteen tiivistymiseen, nostamalla joukkojen moraalista ja poliittista tasoa ja seo kautta välillisesti osastojen taistelukykyisyyttä.

Rinnan näitten taloudellisten ja sotilaallisten voimien kohottamisen kanssa tulee myöskin kulkea puolueen voimien lujittaminen ja kohottaminen meidän suomenkielisten neuvostovallan kansalaisten keskuudessa. Meidän samoin kuin muitten kansallisuuksien keskuudessa on esiintynyt hajoittavia virtauksia, jotka ovat temmanneet osan työväestöä pois keskityksestä. Näitä virtauksia on vastustettava. Keskityksellä on lujittava merkityksensä; se on välttämätöntä erikoisesti meidän, vähemmistökansallisuuksiin kuuluvien suomalaisten keskuudessa. Se ei ole välttämätöntä ainoastaan menestyksellisen, tuloksellisen työn saavutuksien kannalta, vaan myöskin välttämätöntä siksi, että olemme osa taistelevasta Venäjän köyhälistöstä. Tässä mielessä on meidän toimittava voidaksemme suorittaa, ja vieläpä mahdollisimman hyvin, meidän osallemme langenneet tehtävämme. Meidänkin on tämän maan rakentajina lujittava Neuvostollista Sosialistista Tasavaltaamme, jotta kommunismin juuret syöpyisivät yhä syvemmälle ja yhteiskunta lujittuisi siten yhä voimakkaammaksi. Nyt kun Venäjän proletariaatti on miekallaan raivannut itselleen tien rauhalliseen luomistyöhön, kun se sitkeällä uurastuksellaan ja ennenkuulumattomalla kestävyydellään on luonut sisäiset edellytykset rakennustoiminnalle nyt, kun se on pyrkimässä lujittamaan asemaansa kaikin puolin astuakseen myrskyaskelin eteenpäin päämääränsä, nyt tulee suomalaisten työtätekeväin naisten ja miesten liittyä yhteen rintamaan, yhteiseen työhön sekä aikaansaatava osaltaan se, että neuvostovallan asema maailman politiikassa tulisi yhä lujemmaksi ja kansainvälisen vallankumouksen voima tiiviimmäksi lähentääksemme sitä aikaa, jolloin koko maailmaa hallitsee Sosialistinen Neuvostovaltojen Liitto, jolloin kaikkialla vallitsevat proletaarisen vallan lait ja proletaarisen yhteistyön vasarat kilkkavat ei yksistään Neuvosto-Venäjällä, vaan myöskin muualla Europassa ja muissa maanosissa. (Jatk.)